

Nefse “Memnun Memur” Niteliğini/Değerini Kazandırmak

Prof. Dr.-Ing. Şenel ERGİN

“Memnun Memur”¹ deyimini ilk duyduğumda, mizah dünyasından gençliğin kullanımına fırlatılan türetilmiş deyimleri çağrıştırdığı için olmalı, gülümsedim. Açıklamayı dinlerken, yüz kaslarımın tonusu değişmeye başladı.

Hataya hep böyle düşmüyor muyuz.. bilmemenin ya da hissetmemenin bedelini ağır ödüyoruz.. ödemekteyiz. Nefsin karakteristik özelliklerindedir.. bilmediğini hafife alır..

Peki.. ödenen bedel nedir.. Mutluluğu yitirmek, duyumsanan ağır kalp karamsarlığı, çevremizi saran canlı – cansız yaratılmış tüm varlık âlemini görememek, kişisel dünyamızın nefsin travmatik kabulleriyle günden güne daralması, giderek umudu yitirmek.. kıyameti ister/bekler hale gelmek; çünkü topyekûn bir “temizlik” olacaktır..

İnsanın kendini o “muhteşem” aklı üzerinden kendi kendine nakavt etmesi durumu.. Bunun farkında mıyız..

Varsayalım, siz elinin tadı olan, mutfağa hakim, sıradan malzemelerle lezzetli yemekler pişirebilen birisiniz. Arzu ettiniz, yerinizden kalktınız, mutfağa giderek lezzetli ve sağlıklı bir yemek pişirdiniz. Karnınız da acıkmakta.. oturup afiyetle yediniz. Memnuniyet duygusunu hissediyorsunuz: sağlıklı malzemelerle lezzetli bir yemek pişirerek, kendinizi beslediniz.

Öyle mi.. kendinizi siz mi beslediniz..

Burada yapılan nedir.. damak zevkine uygun hazırlanan bir yiyeceği, ağızda çiğnerken alınan zevk eşliğinde mideye depolamak. Yapılan fiilen budur ve bu kadardır. Niyet zevkle yenilen bir yemekle açlığı gidermektir. Peki.. bu kadarıyla bedenimizi bizzat biz beslemiş de oluyor muyuz..

Midede depolanan besinin önce sindirilmesi gerekiyor. Sindirim sırasında işlemi kolaylaştıran hormonların damla damla bu besin kütesine verilmesi gerekiyor. Yeterli kıvama ulaşan kütenin bağırsak bölgesine kaydırılması gerekiyor. Burada besin kütesindeki etkin parçacıkların önce küteden ayrılması sonra da onları bekleyen başka bölgelere, örneğin

¹ **Dost TV’de Ali Çetinkaya’nın yorumları ve Abdülmecid Demirci’nin sunumuyla hafta içi her gün 20.00 de Hikmet Arayışları** başlıklı bir program yayınlanıyor. “**Memnun Memur**” deyimini, İnşirah Kavramı’nın anlatıldığı yayında duydum. Program kapsamındaki yayınlar farklı aylarda tekrarlanabiliyor, bu nedenle yayın tarihini vermedim. İstendiğinde TV kanalından programa ulaşılabilir. Burada Hikmet Çetinkaya’nın Kainattaki işlerliğin memnun memur tavrına getirdiği açıklamada daha çok doğal olaylar örnek verilmişti.

Bu yazıda algıyı kolaylaştırabilir umuduyla, insana daha yakın bir mesafede durmayı yeğledim.

kaslara, karaciğere, beyne usulünce taşınması gerekiyor. Bu arada paralel olarak bu işlemler sırasında oluşan atıkların bedenden uzaklaştırılması çalışmalarının da sürdürülmesi gerekiyor.

Bedenin her bölgesinin doyurulması gerekir, yani asıl işlem bizim “doydum” dememizden sonra, hayli uzun bir zaman sonra gerçekleşir, çünkü canlılığın sürdürülebilmesi yani sağlıklı yaşamak bedendeki her hücrenin doyurulmasına bağlıdır.

Ve burada özetle ve kabaca sayılan işlemlerin tamamı ayrı ayrı organ sistemlerince yapılır. Bu işleri gören organ sistemlerini bedenimizde taşıyız. Bedenimizde bunca iş görülürken biz ne yaparız; ya o sırada bu dünyadan ayrılmışızdır, adına yemek sonrası “şekerleme” yapmak deniyor ya da alakasız başka işlerle uğraşırız.

Özetle biz sadece, yemeği çiğneyerek, yani parçalayarak mideye depolarız. Ne kadar iyi çiğnersek, sindirim işi o kadar kolaylaşır. Belki de “bizim” dediğimiz tat duyusunun “bizim” oluşunun nedeni budur.. Ağızda yemekten aldığımız zevki, böyle çevire çevire çiğneyerek uzatabiliriz ve çiğneme işi ”iş” olmaktan çıkar. Sonra yapılması gerekli olanı, bedenimizdeki organ sistemleri yapar. Hiç şaşırmadan her gün ve her öğün zamanı.. Ve bize kendi yaptıkları işi hissettirmezler.. sağlıklı bir insan göğüs ve karın boşluğunda taşıdığı organlarının nerede konumlandığını hissetmez.. nerede durduğunu bilir. İşte bu organ sistemleri “**memnun memurlardır**”. Kendilerine “yazılan” görevleri, istenen mükemmellikte yaparlar.. sonuna kadar. Bu arada biz kendi varlığımızın sorumluluğunu taşımakta zorlanır ya da başka bir ifade ile önemsemezsek, sağlığımızdan sorumlu bu organ sistemlerine psikosomatik ya da somatik zarar verebilir ve süreç içinde “memnun memur” olma durumlarını bozabiliriz. Dışardan gelen negatif müdahale sonucu “memnun memur” olma niteliğini kaybeden organ da akabinde kişiye nerede konumlanmış olduğunu hissettirmeye başlar. Aslında bu da yardım isteme çılgılığı gibidir. “Dikkat.. yardım gerekiyor.. işimin başına dönmek istiyorum” çılgılığı.. bu çılgınlıkları duyabiliyor muyuz..

Varlığımızı nefsin esaretinden kurtarabilirsek, yaratılmış varlıklar olarak bizlerin de, ki insan Allah’ın “söz”ün’de (Kur’an’da) yaratılmış varlıkların en üstünü, efendisidir, fitratımızı / doğamızı korumayı başarabilirsek, “memnun memur”lar olduğumuzu göreceğiz.

Burada yazılanları zihninizde işlerken, kendimize, kendi fiziki varlığımıza sahip olmadığımızı, aslında “ben” dediğimiz olgunun da kocaman bir kurgu olduğunu hissedebiliyor muyuz..

“İnsan” dediğimiz varlığı döne döne anlatırken ve anlamaya çalışırken.. ha.. bu arada.. “iman” nedir hemşerim .. Nereye düşer..